

Attila - Mindennapi élet a gondoskodásban

M. Attila a nevem, az Attila keresztnévet szeretem használni.

A Ságújfalusi Biztos Kiút Speciálisfiú Gyermekotthon lakója vagyok, lassan már két éve. Az Otthon egy kétszintes családi ház nagy kerttel és egy rendezett udvarral. Az igazi otthonom sajnos nem ilyen, többször is eljátszottam már a gondolattal, hogy ha felnövök, hasonló nagy házam lesz, mint ez. Hasonló anyukám lesz, mint a nevelőim és ha apukám felkészül a nevelésemre, akkor végre lesz egy igazi családom. Nagyon nehéz út vezetett ide ebbe az Otthonba. Annak ellenére, ami velem történt, szerettem a lakóhelyemet. Amíg a papám élt minden rendben volt. A papu halála után megváltozott és felborult minden. Anyukám már évekkal ezelőtt ott hagyott minket, Budapestre ment, ahol lett egy másik párja és egy másik családja. Apukám próbált rólunk gondoskodni, de többféle ok miatt nem igazán ment neki, ezért a papu és a bácsikánk nevelt minket. Tanulásra, munkára tanítottak minket. Papu halála után a családtagok elfordultak egymástól. Veszekedés és harag uralta a családi légkört. Nem jó dolgok, amiket szeretnék elfelejteni, de sajnos nem tudok.

Hogy kerültem gondoskodásba?

Egy karácsonyi délután együtt volt a család, többedmagammal nevelt minket a bácsikánk, ő volt a hivatalos gyámunk. A felnőttek estére mámoros állapotban voltak, ami egyben egy dühös hangulatot teremtett. Innen indult a zűrzavar. Egy nagyon hosszú és rögzös utat jártunk be, én, a húgom és az unokanővérem, aki akkor már gondoskodásban volt. Egy nagyon nehéz nap után a Szolnoki Befogadó Otthonba találtuk magunkat. Onnan értesítették a bácsikánkat, hogy ott vagyunk, de ő már nem akart minket. Az unokanővérem két hét elteltével visszakerült a gondozási helyére. Mi pedig a húgommal Szolnokon maradtunk, ahol 2,5 hónapot töltöttünk. Marika nénivel gyorsan egymásra találtunk, ő volt a kedvenc nevelőm. Sokat segített a beilleszkedésbe, nagyon szerettem vele beszélgetni. Szolnok után a salgótarjáni Fészek Befogadóba kerültünk, itt öt hónapot töltöttünk, itt is lett egy kedvenc nevelőm, Edit néni, aki nagyon segítőkész volt és finomakat főzött. Edit néni és Marika néni természete nagyon hasonló. Aztán volt egy dühkitörésem, nem jól viselkedtem és egy vizsgálat után a ságújfalusi Otthonba kerültem. Két napig tiltakoztam ellene, nevelőim mai napig emlegetik azt a napot, mert akkor azt gondoltam, hogy nem jó helyen vagyok. De ez az állításom gyorsan megváltozott. Nevelőim végtelen türelemmel viselték el a tombolásomat és próbáltak segíteni a beilleszkedésben. Itt éreztem és értettem meg a szeretet fogalmát, itt érzem a gondolkodás

jótevény hatását, annak ellenére, hogy nem mindig vagyok együttműködő. Néha-néha visszamegyek a szülőfalumba, de egy idő után valami visszahúz Ságújfaluba.

Itt két kedvenc nevelőm is van, mindkettőt el tudnám képzelni anyukámnak. Anyukám mindig is hiányzott az életemből és tizennégy évesen már nagyon szeretnék egy igazi anyukát. Aki kedves, aki jószívű, aki megértő, aki segítőkész és aki együttérző. Akinek az ölelésétől hevesebben ver a szívem. Úgy érzem, hogy ezt Ságújfaluban megkapom, csak osztanom kell. Az igazi anyukámon nem szeretnék osztani, azt szeretném, hogy csak engem szeressen és csak velem foglalkozzon.

Sokszor imádkozom a jó Istenhez, hogy a leendő anyukámnak örökké tartó egészséget és boldogságot adjon!

S megígérem, hogy mindenféle rossz tulajdonságomat elhagyom ő érte, csak adja meg nekem a jó Isten az igazi anyukámat!